

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 28 listopada 2011 r. w sprawie T-307/11 Noscira SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 10 lutego 2012 r. przez Noscira SA

(Sprawa C-69/12 P)

(2012/C 389/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Noscira SA (przedstawiciel: adwokat A. Sirimarco)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Postanowieniem z dnia 21 września 2012 r. Trybunał Sprawiedliwości (szósta izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal do Porto Portgás (Portugalia) w dniu 18 września 2012 r. — Portgás — Sociedade de Produção e Distribuição de Gás, SA przeciwko Ministério do Ambiente, do Ordenamento do Território e do Desenvolvimento Regional

(Sprawa C-425/12)

(2012/C 389/04)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Administrativo e Fiscal do Porto Portgás.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Portgás — Sociedade de Produção e Distribuição de Gás, SA.

Strona pozwana: Ministério do Ambiente, do Ordenamento do Território e do Desenvolvimento Regional.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 93/38/EWG⁽¹⁾ z dnia 14 czerwca 1993 r. oraz art. 14 ust. 1 lit. c), i) tej dyrektywy w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 98/04/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r., jak również i pozostałe przepisy owych dyrektyw lub właściwe ogólne zasady prawa wspólnotowego mogą być interpretowane w ten sposób, że tworzą one obowiązki wobec podmiotów będących koncesjonariuszami usług publicznych [w szczególności wobec podmiotu objętego art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 93/38/EWG], jeżeli dyrektywa ta nie została transponowana do prawa krajowego przez państwo portugalskie, przy czym brak przestrzegania owych obowiązków może zostać podniesione przeciwko owemu podmiotowi będącemu koncesjonariuszem przez samo państwo portugalskie, za pomocą decyzji ministerstw tego państwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/38/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynująca procedury udzielania zamówień publicznych przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L 199, s. 84).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgerichts Hamburg (Niemcy) w dniu 2 października 2012 r. — Karin Gawelczyk przeciwko Generali Lebensversicherung AG

(Sprawa C-439/12)

(2012/C 389/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgerichts Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca odwołanie: Karin Gawelczyk

Strona pozwana i druga strona postępowania odwoławczego: Generali Lebensversicherung AG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 15 ust. 1 zdanie pierwsze drugiej dyrektywy Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług oraz zmieniającej dyrektywę 79/267/EWG (druga dyrektywa w sprawie ubezpieczeń na życie)⁽¹⁾, przy uwzględnieniu art. 31 ust. 1 dyrektywy 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie oraz zmieniającej dyrektywy 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń na życie)⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi takiemu jak § 5a ust. 2 zdanie czwarte Versicherungsvertragsgesetz (ustawy o umowach ubezpieczenia) w brzmieniu ustalonym Drittes Gesetz zur Durchführung versicherungsrechtlicher Richtlinien des Rates der Europäischen Gemeinschaften (trzecią ustawą wprowadzającą w życie dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich w dziedzinie prawa ubezpieczeń) z dnia 21 lipca 1994 r., który stanowi, że prawo odstąpienia lub sprzeciwu wygasa najpóźniej rok po dokonaniu zapłaty pierwszej składki ubezpieczeniowej, nawet w sytuacji, gdy ubezpieczający nie został pouczone o prawie do odstąpienia lub sprzeciwu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 330, s. 50.

⁽²⁾ Dz.U. L 360, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 3 października 2012 r. — Metropol Spielstätten Unternehmersgesellschaft (haftungsbeschränkt) przeciwko Finanzamt Hamburg-Bergedorf

(Sprawa C-440/12)

(2012/C 389/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Metropol Spielstätten Unternehmersgesellschaft (haftungsbeschränkt)

Strona pozwana: Finanzamt Hamburg-Bergedorf

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 401 [w związku z art. 135 ust. 1 lit. i)] dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że podatek VAT oraz specjalny krajowy podatek od gier losowych mogą być pobierane wyłącznie alternatywnie, a nie kumulatywnie?

2) wyłącznie jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze jest twierdząca:

W razie jeśli zgodnie z przepisami krajowymi gry losowe są objęte zarówno podatkiem VAT, jak również podatkiem specjalnym, to czy wyłącza to pobranie podatku VAT lub pobranie podatku specjalnego, czy też decyzja o tym, który z tych dwóch podatków nie może być pobierany, jest podejmowana na podstawie prawa krajowego?

3) Czy art. 1 ust. 2 zdanie pierwsze i art. 73 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one krajowej regulacji lub praktyce, zgodnie z którą w przypadku użytkowania automatów do gier z możliwością uzyskania wygranej podstawę wymiaru podatku stanowi zawartość kasy („kasa elektroniczna”) automatu po upływie określonego okresu czasu?

4) wyłącznie jeżeli odpowiedź na pytanie trzecie jest twierdząca:

Jak należy określić podstawę wymiaru podatku?

5) Czy art. 1 ust. 2 zdanie pierwsze i art. 73 dyrektywy 2006/2012 należy interpretować w ten sposób, że objęcie podatkiem VAT wymaga umożliwienia przedsiębiorcy przerwania ciężaru tego podatku na usługobiorcę? Jeśli dotyczy: co należy rozumieć pod pojęciem przerzucalności? Czy pojęcie przerzucalności obejmuje w szczególności prawną dopuszczalność ustalenia odpowiednio wyższej ceny za towar lub usługę?

6) wyłącznie w razie jeśli w przypadku pytania piątego prawną dopuszczalność ustalenia wyższej ceny jest warunkiem (nałożenia podatku VAT):

Czy art. 1 ust. 2 zdanie pierwsze i art. 73 dyrektywy 2006/2012 należy interpretować w ten sposób, że przepisy, które ograniczają wysokość ceny za towary lub usługi podlegające podatkowi VAT, należy stosować zgodnie z prawem unijnym w ten sposób, że ustalona cena nie zawiera podatku VAT, ale podatek ten powinien zostać do niej doliczony, również wówczas, gdy chodzi o krajowe przepisy regulujące cenę, które zgodnie ze swoim brzmieniem wyraźnie tego nie przewidują?